ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Δημήτρης Αργυρός

«Ποτέ πριν δεν έχω αποφασίσει κάτι μόνη για μένα, τώρα στηρίζοντας σε, το πράττω, και αυτό μου δίνει αξιοπρέπεια». Αυτό λέει μια εργαζόμενη στην συναδέρφισσα της που αγωνίζεται να πείσει τους συναδέλφους της να μην ψηφίσουν υπέρ της απόλυσης.

Αλλά ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή: Στην Ευρώπη του ανθρωποφάγου ολοκληρωτικού καπιταλισμού- που κρατάει τα προσχήματα, αλλά έχει χάσει την καρδιά της, την ψυχή της, την δημοκρατία, στο όνομα του κέρδους- η Σάντρα είναι μια εργαζόμενη που πάσχει από κατάθλιψη και βρίσκεται στο επίκεντρο ενός διλήμματος που βάζουν τα αφεντικά της στους συνάδελφους της. Ή συναινείτε να απολυθεί η Σάντρα ή αν δεν το πράξετε χάνεται το μπόνους των 1000 ευρώ.

Ένα συνηθισμένο δίλημμα στην σύγχρονη νεοφιλελεύθερη Ευρώπη. Με τα αφεντικά διαμέσου αυτών των διλημμάτων να εξασφαλίζουν την συναίνεση του τρόμου από τους εργαζομένους τους. Είτε αυτά τα διλήμματα αφορούν την μείωση μισθών, είτε την μείωση μπόνους, είτε ότι άλλο σκεφτούν τα αφεντικά και οι τεχνοκράτες του τομέα διαχείρισης ανθρωπίνων πόρων, για να υποτιμήσουν την εργατική δύναμη, να διασπάσουν την εργατική τάξη και να αυξήσουν τα κέρδη τους.

Μια κατάσταση πραγμάτων- που τείνει στο εκφασισμό- και που την φέρνουν στις κινηματογραφικές αίθουσες, οι Βέλγοι αδελφοί Ζαν- Πιερ και Λικ Νταρντέν στην ταινία τους με τίτλο «Δύο μέρες, μια νύκτα». Μία υπεροχή δραματική ταινία με έντονα τα στοιχεία του ντοκιμαντέρ. Μια κινηματογραφική αναφορά στην σύγχρονη υποταγμένη και αλλοτριωμένη εργατική τάξη. Μια εργατική τάξη, που έχει χάσει τα στοιχεία που την ενοποίησαν ως τάξη-τάξη «καθαυτή» και «δι’ αυτή»- και συμπεριφέρεται ως αλλοτριωμένες μονάδες, που αναλώνονται καθημερινά στα πεδία της μοντέρνας βαρβαρότητας. Μια εργατική τάξη που έχει χάσει το δρόμο να πάει στο παράδεισο και ανέχεται τέτοιου τύπου διλήμματα, αντί να

«κρεμάσει» τα αφεντικά, τους διευθυντές και τους τεχνοκράτες των ανθρωπίνων πόρων.

Αντίθετα πολλές φορές- ακόμη και σε συλλογικό επίπεδο- τις κατασκευάζει και η ίδια- με την βοήθεια καλοθελητάδων, πολλές φορές και με την βοήθεια εργατοπατέρων, ενισχύοντας τον κοινωνικό ρατσισμό και αυτοματισμό. Λόγου χάρη όταν έχει να αντιμετωπίσει ένα συνάδερφο με προβλήματα υγείας, ιδιαιτερότητες, άτομο με αναπηρίες. Ας αναφερθώ σε μια ενδεικτική προσωπική εμπειρία. Πριν από 17 και κάτι μήνες χρόνια, στην εργασία μου οι συνάδελφοι μου διαμαρτυρήθηκαν για τις προσλήψεις ΑμεΑ που είχαν γίνει τότε. Άρα και για την δική μου πρόσληψη, με την λογική πως είμαστε ανίκανοι να εργαστούμε, να είμαστε παραγωγικοί. Τα ίδια επιχειρήματα των αφεντικών της ταινίας «δυο μέρες, μια νύκτα». Τότε συγκρούστηκα στην γενική συνέλευση, ακόμη και με συντρόφους μου, μέσα στο χώρο εργασίας, που δεν κατανοούσαν το ζήτημα, βλέποντας το εξόχως συντεχνιακά, άρα στο βάθος φασιστικά.

Φυσικά με το καιρό στην εργασία μου τα πράγματα άλλαξαν, οι σχέσεις μου με τους συναδέρφους βελτιώθηκαν, ενώ κάθε άλλο αρνητικά επέδρασαν οι προσλήψεις ΑμεΑ στην παραγωγικότητα της επιχείρησης. Ίσως να συνέβη και το αντίθετο. Παρόλα αυτά όσο περνάει ο καιρός, τόσο λιγότερο καταλαβαίνω, το ιδεολόγημα της παραγωγικότητας, που πρώτοι εμείς οι εργαζόμενοι πρέπει να υπερασπίσουμε. Επίσης είναι ολοφάνερο, πως μια τέτοια εργατική τάξη, που βλέπει τα πράγματα με αυτή την βαθιά αποξενωμένη λογική, είναι βέβαιο πως δεν θα μπορέσει να υπερασπιστεί ακόμη και τα αυτονόητα. Όπως και στην περίπτωση της εργασίας μου έγινε, δεκαπέντε χρόνια αργότερα, όταν δεν αντιστάθηκε στην ιδιωτικοποίηση της.

Η Σάντρα της ταινίας έχει ένα Σαββατοκύριακο καιρό να πείσει τους συναδέρφους να αλλάξουν γνώμη. Ένα δραματικό σαββατοκύριακο, που έχει να αντιμετωπίσει τον καταθλιπτικό εαυτό της, που κάποια στιγμή, φτάνοντας στα όριά της, επιχειρεί να αυτοκτονήσει. Έχοντας στο πλάι της τον άνδρα και τα παιδιά της και λιγοστούς συναδέρφους της που την στηρίζουν. Από την άλλη πλευρά έχει να αντιμετωπίσει έναν, έναν τους συναδέρφους της, που άλλοι την αντιμετωπίζουν με οίκτο, με βία, με απόρριψη, με

προσβολές. Άλλοι όμως δείχνουν συμπαράσταση και αλληλεγγύη, που τους οδηγεί σε υπερβάσεις και σπάσιμο του φόβου και της υποταγής. Η ίδια από την δική της πλευρά δεν επιζητεί τον οίκτο τους, κατανοεί την θέση τους, και τους καλεί να εκφράσουν ένα αίσθημα αλληλεγγύης απέναντι της, που βέβαια θα τους κοστίσει το μπόνους.

Οι συζητήσεις με τους συνάδελφους της, κάνουν εμφανή την απουσία συλλογικών ταξικών ταυτοτήτων, την απουσία ταξικής συνείδησης, την έλλειψη ηθικών φραγμών, την ρευστοποίηση ακόμη και των ατομικών και προσωπικών τους χαρακτηριστικών, που ετεροκαθορίζονται από αλλότριες δυνάμεις. Σε αντίθεση βέβαια με τα ιδεολογήματα του ατομικισμού που είναι μια μπαρούφα και μισή. Τι αξιοπρέπεια, τι ατομικότητα, τι προσωπικότητα μπορεί να χει κάποιος που χάνει την δουλεία, μένει άστεγος και δεν μπορεί να θρέψει τον εαυτό του και τα παιδιά του;; Τι ελεύθερη ατομικότητα έχει κάποιος, που για ένα μεροκάματο του τρόμου, κλείνεται σε ένα εργασιακό κάτεργο για ν΄ ώρες. Και για να επιβιώσει, ψηφίζει να απολυθεί ο συνάδερφος του ή γίνεται σπιούνος του αφεντικού;;

Ανεξάρτητα από αποτέλεσμα της νέας ψηφοφορίας η Σάντρα έχει κερδίσει. Έχει καταφέρει να δώσει ένα αξιοπρεπή αγώνα, που της δίνει τεραστία δύναμη να υπερβεί την κατάθλιψη, να βρει τον εαυτό της, και στο τέλος, να απορρίψει μια εξίσου ανθρωποφάγα πρόταση του αφεντικού της. Να απολυθεί κάποιος που του τελειώνει η σύμβαση και να έρθει στην θέση του. Η ταξική αξιοπρέπεια της δεν την αφήνει να φαγωθεί κάποιος άλλος στην θέση της, ούτε να τεθεί ένα ανάλογο δίλημμα.. Προχωρεί μπροστά, έχει χάσει μια δουλειά, έχει κερδίσει ένα ολόκληρο κόσμο.

Πηγή : **argiros.net**